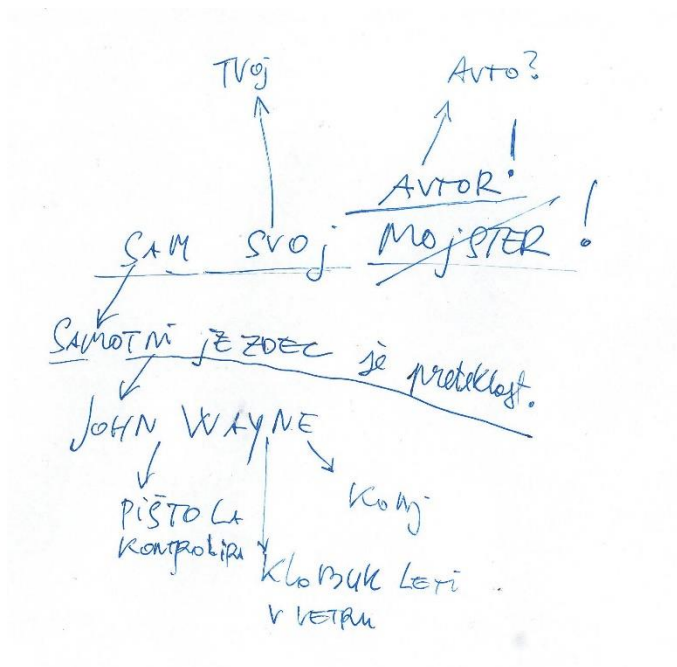

SAM SVOJ AVTOR

kantavtorska potepanja v besedi in glasbi

Leto 2024
KLUB KU KU
GLAZERJEVA DOMAČIJA

Zbirka: **ZDRUŽENE DRŽAVE POEZIJE 2024**

Urednik zbirke: **PETER ANDREJ**

Z ZBORNİK SAM SVOJ AVTOR (2019-2024)

šola kreativnega kršenja pravil v besedi in glasbi

Pesmi in misli različnih avtorjev zbral in uredil: **PETER ANDREJ**

Oprema in oblikovanje: **GoodGod ©**

Jezikovni pregled: **MOJCA ANDREJ**

Knjigo izdali: **KLUB KULTURNIH USTVARJALCEV KU KU MARIBOR**,
društvo **GLAZERJEVA DOMAČIJA**, so. p. Ruše

Prva elektronska izdaja v pdf obliki

© 2024, Klub KU KU, Glazerjeva domačija

Izid knjige so omogočili: JSKD, Klub kulturnih ustvarjalcev KU KU Maribor,
društvo Glazerjeva domačija, so. p. Ruše

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-82(0.034.2)

ZBORNİK Sam svoj avtor (2019-2024) [Elektronski vir] : šola kreativnega kršenja pravil v besedi in glasbi / [pesmi in misli različnih avtorjev zbral in uredil Peter Andrej]. - 1. izd. - E-zbornik. - Maribor : Klub kulturnih ustvarjalcev KU KU ; Ruše : Društvo Glazerjeva domačija, 2024. - (Zbirka Združene države poezije)

Način dostopa (URL): <https://www.klub-kuku.si>

ISBN 978-961-94826-9-8 (PDF)

COBISS.SI-ID 220663043

ZBORNIK SAM SVOJ AVTOR (2019-2024)

šola kreativnega kršenja pravil v besedi in glasbi

Leto 2024
KLUB KU KU
GLAZERJEVA DOMAČIJA

ŠOLA ALI ŠALA?

»Ali res obstaja nekaj takega kot šola za tiste, ki bi iz besed in glasbe radi kovali glasbene pesmi ali kakor jim vsi popularno rečemo *komade*?

Ne, ne, ne in ne!

Šola je v tem primeru slaba šala. Približno tako, kot če z besedo zapišemo: nič. Tri majhe črke, N, I in Č, da bi lahko izrazile nekaj tako velikega kot je NIČ?

Ne, ne. Vse to je precej poljubno, tako kot v igri.

Tako približno sem se tudi počutil, ko me je madam Sonya (Frank)zasliševala, zakaj imam na majici napis NA KANT ALI V KANTO? Da je precej pesimističen tale slogan, je pripomnila. Povsem je prezrla, da piše tudi, NA KANTFEST! Potem se je zapičila še v slogan SAM SVOJ AVTOR, ki se ji je zdel pretirano samonanašalen. Aha, zanimiva tale beseda, sem pripomnil jaz nonšalantno. »Druga nam ne preostane!« sem pribil. In potem sva sedela tiho ob Dravi, ki je tiho tekla skozi sončni popoldan v septembru in srebala vsak svoj čaj. Sitno mi je bilo, sitno, kot le kaj prenašati to nelagodno tišino pa sem zabrenkal na kitaro nekaj uvodnih akordov v Forstneričevo (France) pesem *Ob reki* – in spraševalka me je drugače pogledala. »Veste, če pol ure imam tonsko na splavu, potem pa odplujemo z njim dol do Stare trte«, sem jo pogledal, »najbolje, da me hitro vprašate, kar ste mislili.«

»Ja, seveda, slišala sem, da ste s festivalom Kantfest delali tudi svojevrstne glasbeno-literarne delavnice, če se prav spomnim se je začelo v 2011 z Mileno Milevo Blažič in Janijem Kovačičem v Rušah. Kako je šlo pa naprej?«

»V roke mi je že davno pred tem prišla silno zabavna knjiga *Kreativno pisanje*, ki jo je zasnovala in vse sestavke zbrala Milena Mileva Blažič, slovenska literarna zgodovinarica, univerzitetna učiteljica. Zabavna in poučna reč, ki sem jo namesto pravljič bral tudi svojim otrokom. Na tej delavnici se nam je ob Mileni in Janiju pridružilo nekaj radovednih avtoric in avtorjev, ni jih bilo ravno pretirano. A za začetek je bilo dovolj, da smo speljali. Naslednja leta sta se pridružila tudi kantavtorski dvojec, Katarina Juvančič in Dejan Lapanja, s katerima smo v živo pa tudi med obdobjem kovida izpeljali delavnice. Včasih sem tudi sam vskočil, da ne bi »crknili« in potem bi vse spet pristalo na začetku brega.

»Najbrž je cilj delavnice, da znaš delati *komade*, mar ne? Komade, ki jih bodo ljudje radi popevali in žvižgali?«
 »Niti ne, za začetek te delavnica napelje in seznani s ključnimi stvarmi, teh ne srečaš na urah kitare, niti pri urah slovenščine. Srečaš jih v delavnici kantavtorja, ki tako, kot vsak obrtnik v njej lepi, drgne, brusi, obrača in na ogled postavlja to, kar je pravkar nastalo. Kantavtor je neka čudna troživka, napiše pesem, naredi glasbo, in nastopi v živo na odru, kot kak igralec. Torej je svojevrstna kombinacija pesnika, glasbenika in igralca. In seveda je poln samega sebe, ker je na misiji, da bo z dobro glasbo in besedili odrešil svet.«
 Madam Sonya pomenljivo pogleda, čeprav nič ne reče, ji na pomenljivem pogledu vse piše. Potem pa le zine: No, bolj težko bo svet obrnil, ko pa v rokah drži nekaj tako krhkega, majhnega.«
 »Saj, saj,« pohitim, »ne pozabite, kako krhka in neznatna je ideja, ki blisne v glavi, potem pa ideologija zavlada

narodu, še pomnite Napoleona? Adolfa? Flower-power generacijo ...?»

»Hm, mh.« Ni bila gotova, kam to vodi, zato sem povzel, »Vse se začne pri neki sliki ali ideji ali čustvu, ki se pojavi v nas in nas prevzame. To je lahko posledica različnih stvari, morda so se dolgo nalagale v nas kot misli, pomisleki ali dogodka, ki je v nas butnil pravkar in nas temeljito pretresel. Pustila nas je ljubezen našega življenja. Stepli smo se pred diskoteko. Nekdo nam je umrl. V trenutku, ko smo to prenesli na papir, platno ali na posnetek, se zgod paradoksalna stvar: neka misel, ki je posledica bioelektričnih tokov v našem telesu, naši glavi, je namesto, da bi izginila v pozabo in rakom žvižgat, pristala na papirju in postala »oprijemljivo« dejstvo. Začela je svoje drugo življenje, kot otrok, ki pade v beli svet. To naše sporočilo se je odpravilo v svet, kot neko delo, ki vpliva na druge ljudi. Ene osreči, druge razočara, skratka, neka popolna fikcija je postala oprijemljivo dejstvo, ker smo mi znali to zapisati na pravi način. Lahko pa bi nam spodletelo in bi padli z vrvi, kot vrvohodec in si zlomili vrat!«

»Ha, ha!« Postalo ji je zabavno, pa sem dodal gas: »Ta izhodiščna podoba ali ideja ali čustvo ustvarja posebno energijo, ki se nato, kot pri domino efektu, prenese na ključno besedo ali besedno zvezo, od nje pa naprej.« Najbrž poznate situacijo, ko vas katera stvar pripravi do tega, da tleskate s prsti ali se nervozno prestopate. Prenos je uspel. Kar je v vas, to se je preselilo na vaše okončine.«

»A se bova preselila k biologiji in anatomiji?« Ignoriram. »Z besedo in glasbo hočemo ujeti to, kar se podi po nas. Tisto, tista stvar ne čaka, če se obotavljamo izpuhti. Zato pa je ključno, da stvari zapišemo oz.

posnamemo. Tu pa se že srečamo z obrtniški prijem, kako to čim bolje narediti, s tehniko besed, s tehniko komponiranja, obvladovanja inštrumenta, nastopanja ... Zdi se, da nas bo tehnika zadušila, kaj hitro se lahko zasačimo, kako nas pravila, navodila pričnejo požirati. Nič več nismo prepričani, da gremo v pravo smer in sploh, kaj za vraga smo pravzaprav hoteli?

Končno je spet ona nekaj rekla. »Jaz nisem kantavtorica in zelo zanesljivo nikoli ne bom, a tak dvom poznam, vsake toliko me kak sogovornik vpraša, kaj ste me že vprašali?«

»Kaj ste me že vprašali ...?« jo pogledam. Glasno sva se zasmejala. »No, preden pozabim ... naj vseeno nadaljujem ... Ponavadi se vse vrtili okrog glavne ideje, pravzaprav je vse zelo podobno temu, ko hočemo določeno osebo povabiti na zmenek in potem še kam. Kaj delamo? Iščemo in izbiramo prave besede ali zveze, le da pri *komadu* iščemo še pravi ritem, akorde, melodijo –dokler nismo »zadovoljni«. Ko smo »zadovoljni« s celotno podobo, ki je nastala, vse zlepimo skupaj, kot nek film. Dobili smo namreč svojevrstno živo stvar, ki se dogaja iz prizora v prizor, s posameznimi prehodi in dinamiko se nadaljuje do refrena. In kar je še posebej intrigantno, kantavtor to izvede v živo, kot vrhovodec. Tveganje, da lahko pri tem pade z »vrvi«, daje dogodku posebno draž, tveganje povečuje napetost in radovednost. Pri tem se seveda lahko marsikaj zgodi. Napaka, trema, ziritiranost ali ignoranca publike ... Prišla sva do Scile in Karibde kantavtorstva, na področje všečnosti oz. naravnosti in usode glasbenega komada. Precej izvajalcev igra na karto všečnosti in zato že v refrenu, ki naj gre v uho lahko prepoznamo določeno popreproščenost (za preprostega duha). Refren je na nek

način koncentrat, ki deluje kot vaba, na katero prefrigani stihoklepci lovijo nič hudega sluteča ušesa. No, nič ni hujšega, kot zlajnan, zrutiniran kantavtor, ki prodaja prozorne štose.

Tisti, ki iz *komadov* delajo »fullbiznis«, jasno glasbena industrija zaradi tega okrog enega samega *komada* zaposluje celo ekipo avtorjev, piscev, aranžerjev, ima svoja orodja ... Ima pa jih tudi kantavtor, z njimi si lahko pomaga, ko mu že več ni rešitve. Prvo in večno orodje in orožje je domišljija. Z njo najdemo pravo besedo. Spremenimo okvir in kot gledanja. Seveda so tu tudi pesniška orodja: metafora, verz, rima ... Najbrž se spomnite ene prav nespodobne:

*V vodi stoji g. Jurca,
Voda sega mu do ...
Ko bo plima, bo tudi rima!«*

Poškilim, če je madam Sonyi kaj neprijetno ... »O, poznam, poznam, ni nedostojna, provokativna pač!« je dodala in srebnila iz skodelice. Šala.

»Nisem si mogel kaj, da ne bi navedel ta primer, ker je slikovita ponazoritev tega, kako včasih lahko poveš kaj delikatnega, ne da bi prestopil rdečo črto in tudi, kako poveš, če ne poveš vsega oz. preveč. Primer tudi kaže, kako se vsi ujamemo v lastno predstavo, čeprav ni direktno izražena v besedi. In spet smo pri podobi, ki nastaja v naši glavi.

Ta dvo-smiselnost in dvo-pomenskost besed pa odpirata novo vesolje razumevanja in veliko skrivnostno igro zvena in pomena. Za to je treba imeti ušesa, oči in vse »nedoumljive čute« široko odprte.

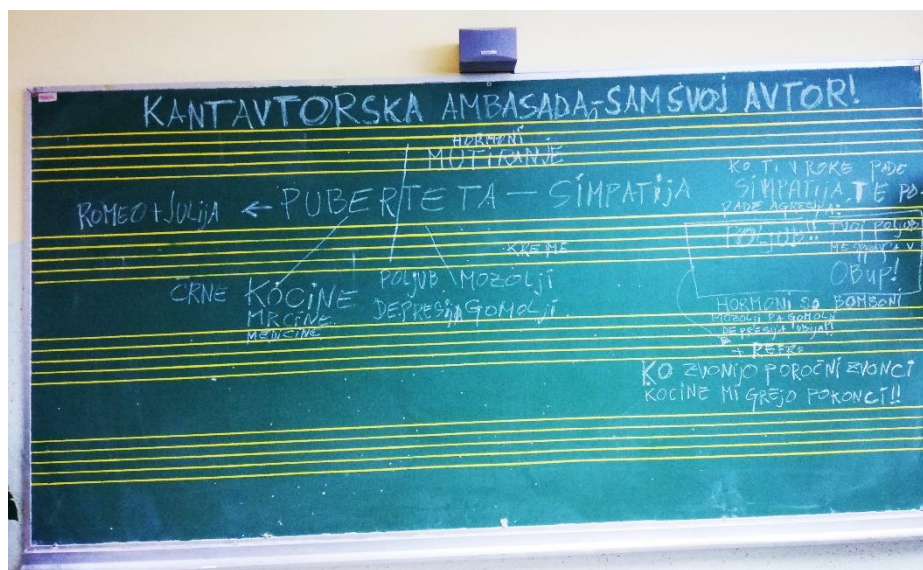
Peter Andrej

MALINE SO MALINE, A NAJBOLJŠE SO SVEŽE
Delavnicam Sam svoj avtor na rob.

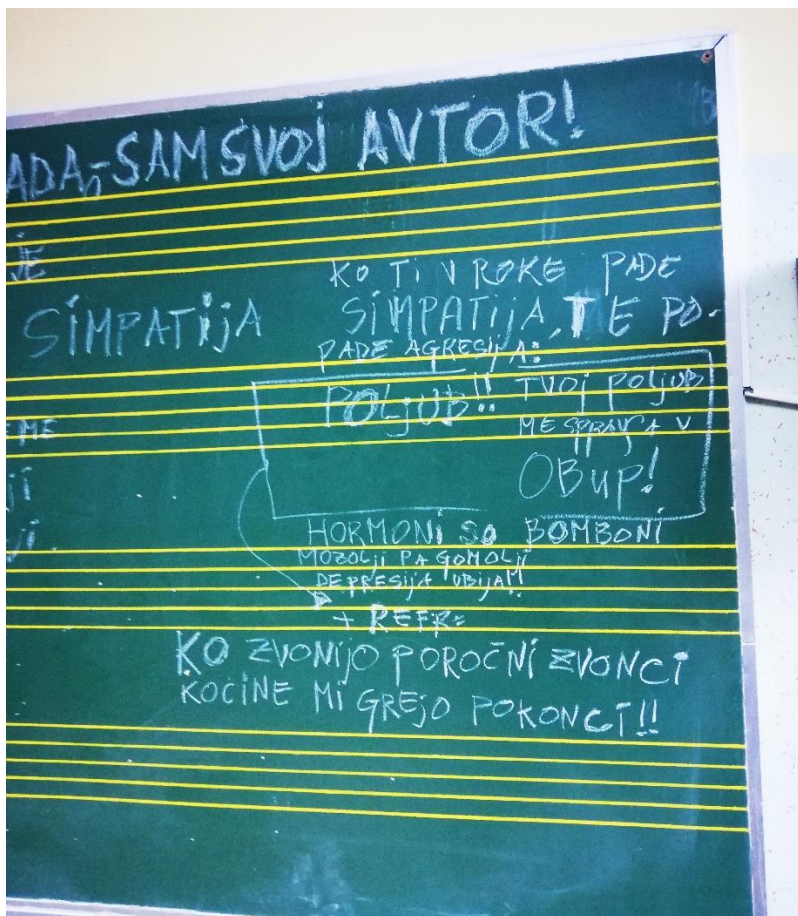
Al fresco, na frišno, jam session, tako kot vrtičkarstva z besedo in glasbo smo se lotili.

Nismo imeli časa, da bi se glede na čas in denar lotevali profesorsko, sistemsko, temeljito ipd. te tematike. Lahko smo le poskusili vzbuditi radovednost in vpogled v to, kako od blizu nastaja komad izpod rok nekoga, ki je že več takega počelja.

Nekaj stvari je bilo res zabavnih. Ampak od tu naprej bi se šele morale pričeti pravo popotovanje.

Leto 2019. Takole smo začeli z osnovnošolci, tam, kjer jih najbolj žuli. Ključne besede, asociacije, radiranje odvečnih besed.. ...

Vmes je nastajala glasba in na koncu smo komad zapeli skupaj.

Dijaki so bili rahlo bolj zadržani, manj direktni, bolj kritični. Če bi imeli več časa .. Vseeno so tam nastajale »hude« stvari.

AM SVOJ AVTOR!

META ← FIZIKA → EINSTEIN

1-STAJN R:

FIZIKA NI LIZIKA

TI SI VEKTOR MOJEGA ŽIVLJENJA.
NI SEM 1-STAJN AMPAK ...

TA FIZIKA MI PASE KOT LIZIKA!

VČASIH ME ZADANE AMPAK ME NE GANE.
JAZ NISEM FIZIKA, TI NISI LIZIKA

ZMANJA TI TRSENJE, KER OKUSTIŠ DA ŽIVLJENJE

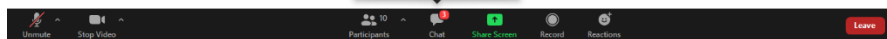
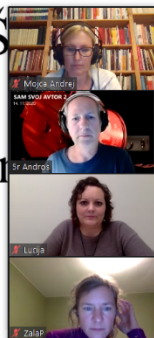
INTO MI JE V VESELE !!!

Ob hkratnem uglasbljanju so nastali čisto odbiti teksti.
Če bi imeli ...

Tvoj
Arto?
AVTOR!
~~SAM SVOJ MOJSTER!~~
SAMOTNI JEZDEC SE PRODEKLAŠT.
JOHN WAYNE
PIŠTOLA
KONTROLIRA
Klobuk Leti
V VETRU

Katarina Juvančič: KAKO NAPISATI BOLJŠE BESEDILO (PESMI)? Delavnica na 18. festivalu Katarina International 14. november 2020

SA From Sr Andros to Everyone
Jože, me veseli, da si z nami

Globoko smo zakorakali v cono kovida in tenko piskali povsod, kaj šele v umetnosti. Tudi delavnicam ni bilo prizanešeno. Dogajali smo preko zooma, na daljavo. Nič na touch. Dotik je postal iskana in redka dobrina. A vendarle je marsikaj nastalo. Navkljub črnemu scenariju.

PISANJE PESMI/SONGWRITING JE PROCES!

“Da bi pritegnila moje zanimanje, prodrla v moj lastni dolgčas in v ravnodušnost do lastnih mnenj ... mi mora pesem spregovoriti z določeno nujo. Da bi lahko našel tisto pesem, ki bi me lahko zanimala, potrebujem veliko različic in veliko razkrivanja. ... V nasprotnem primeru tako ali drugače zaspim. Da bi našel to pesem, tisto nujno pesem, je potrebno veliko različic, veliko dela in veliko znoja. ... Zakaj pa moje delo ne bi bilo težko? Delo skoraj vseh ljudi je težko. Človek je zmeden zaradi ideje, da obstaja nekaj, čemur se reče navdih, in da ta pride hitro in

Katarina je od sebe valila taka huda »prozodična«
orodja, a udeleženci niso ušli ampak na koncu ob
Dejanovi (Lapanja) kitari pritegnili. Kaj čudno je bilo to
slišati po zoomu, a ... če bi imeli ...

5. VERZNI RITEM/METRUM

Ritem pete besede (navadno) sledi ritmu
govorjene besede!

- Največji izziv tekstopiscev – pisanje v ritmu.

Ko pišeš melodijo, se morajo tvoji
poudarjeni/naglašeni + nepoudarjeni/nenaglašeni
zlogi ujemati z naglašeni/nenaglašeni
dobami v glasbenem ritmu.

- Če najprej napišeš besedilo nisi odgovoren

MA	Mojca Andrej (Vle)
KJ	Katarina Juvancic (
SA	Sr Andros
	Andrejka Mozina
EK	Eva Kološa
JK	Jože Kos Sine
L	Lucija
	Neža Pavlovic
O	Ori3333
U	Uporabnik
Z	ZalaP

ASONANCA/SAMOGLASNIŠKA RIMA

Zvočno ujemanje enega, dveh ali treh
samoglasnikov na koncu verzov (včasih tudi na
sredini).

(že zelo nestabilna, asonare – pot k zvenu,
trubadurska poezija, romanski prostor,
hrepenenjska rima, bolj odprta, zračna, zmanjša
pospešek bolj stabilnih rim)

MA	Mojca Andrej
KJ	Katarina Ju
SA	Sr Andros
	Andrejka N
EK	Eva Kološa
JK	Jože Kos S
L	Lucija
	Neža Pavlo
O	Ori3333
U	Uporabnik
Z	ZalaP

Katere teme smo zajemali?

Kitica, refren, hook, vaba,
Zapomniti si, zakaj so kitice pomembne?
Ideja, zgodi se.
Aktualno, pereče, odraščanje, sanje želje
Problemi med odraščanjem,
Čustva.

Rime. Mine. Fine. Print screene.

The screenshot shows a video conference interface. On the left, a presentation slide displays lyrics in Slovenian. The lyrics are:

1/V tem času smo sami

2/Več stvari nas teži

3/Ko nas nekaj predrami

4/Vem, da mi nekaj fali

5/Skupaj sanjamo boljše dni

6/Novo poglavje začni

7/Skupaj bomo spet s prijatelji

8/Vse je OK, gremo naprej

9/Drugi pomagajo mi

Moja strpnost je na preizkušnji.

Zato upornosti je več

Nočem istega ustroja

Vse moje rane so odveč

1Ne bojim se ničesar več

2V rokah imam meč/zdaj jaz imam v rokah meč

3Vse moje rane so odveč

4Ne morem teč

5Upornost je kot meč

6Šla bi nekam preč

7Da me ne ureže nož boleč

Below the lyrics, the text 'ABAB' is visible.

On the right side of the interface, there is a vertical stack of four video feeds of participants:

1. Dejan Lapanja (top)

2. Sr Andrej

3. Maša Leskovač

4. Katarina Juvanc (bottom)

At the very bottom of the interface, the name 'Ariana' is displayed.

SAM SVOJ AVTOR

Kako kultura preživi ob ustavljenem javnem življenju?

„Sam svoj avtor« ali o inovativnosti in ustvarjanju na daljavo. Bistvo ustvarjanja je, da je vedno namenjeno nekomu. Drugemu. Redko samemu sebi.

Prd pogoj, da se to srečanje zgodi, je stik. Tisto ustvarjeno lahko poimenujemo z različnimi imeni: umetnina, ljubiteljski izdelek, kulturna izmenjava ipd. Namenoma naj ga pomenujemo – kulturni produkt, tako mu sledimo umetniško meglico in ga že obravnavamo kot produkt na polici. Produkt, v katerem je sešeto vse delo, embalaža, cena in dostopnost. Pa smo tam, kulturniki (posamezniki, društva, zavodi, festivali ...) ustvarjamo take žive produkte, dogodke, srečanja, izmenjave izkušenj, do katerih ljudje sedaj ne morejo. Kako preseči to stanje, ki se je postopoma slabšalo in se še slabša?

CEZAM se je s svojo kulturno dejavnostjo in produkcijo festivalov že od pomladi prilagajal in vseeno s precejšnjimi mukami in iznajdljivostjo izpeljal to, kar imenujemo »industrija dogodkov«. Sedaj, ob popolni zapor, pa smo odkrili (jasno, nismo edini), da ta digitalni svet online življenja s svojimi labirinti aplikacij vseeno ponuja možnost nekega seve da drugačnega stika, kjer pa vseeno prihaja do kulturne akcije in reakcije. Celo do ustvarjanja.

Kot kaže, bomo to v prihajajočem času še prisiljeni uporabljati, zato se bomo s takim okoljem poskušali čim bolj seznaniti in znanje deliti še s kom. Naj kot primer izpostavim kreativno delavnico z imenom SAM SVOJ AVTOR. Zelo spominja na tisto znano »sam svoj mojster«. Sam svoj avtor je kreativna delavnica pisanja besedil in glasbe, ki smo jo nedavno, 14. novembra 2020, izvedli preko Zoom aplikacije. Delavnico, ki se je spopadala s temo KAKO NAPISATI BOLJŠE BESEDILO?, je vodila kantavtorica, glasbena kritičarka in antropologinja

Katarina Juvančič in je bila odprta za celotni slovenski prostor. Lahko pa bi bila tudi mednarodna, kajti Kantifest itak že deluje v tej smeri. Spoznali smo lahko nabor nekih spretnosti in prijemov, ki pri pisanju pridejo v poštev. Posebej je zanimivo, da pri tovrstnih »izmenjavah« izkušnji ustvarjanja na začetku obstaja določeno nelagodje glede pisanja v javnosti in neki misterij o »intimnosti ustvarjalnega akta«. Res pa je tudi, da gre za določene prijeme, ki preraščajo v obrtno spretnost. In gre za stik, čeprav virtualen, iz katerega človek vseeno črpa prepotrebne snovi za nov »izdelek«, kulturni produkt ali karkoli drugega, kar nas bo razveševalo še pred pomladjo. Kdo bi vedel?

Delavnico so omogočili: CEZAM, Klub kulturnih ustvarjalcev KU KU, OŠ Janka Glazerja, GSKŠ Ruše, Društvo Glazerja domačija, JSKD in Občina Ruše.

Zapisal: Peter Andrej, CEZAM
Fotografija zaslona: Sonya Frank

V 2021 je v skupnem ustvarjanju je nastalo več materiala, tule pa je tisto, kar smo uglasbili in na koncu skupaj zapeli in celo zaigrali z bobni, tremi kitarami in klaviaturami:

GREM

1

Vsega imam dovolj
Presneti ta zapor
Pobegnil bom nocoj
Pustil vse za seboj

2

Žled padel je na tla
Zbežala sva oba
Stekla v kruto noč
Stran od svetlih koč

R

Grem kam 'r č 'em
Jem kar č 'em
Sam svoj vladar
Svoboda ima svoj čar

*Pesem je nastala v skupnem avtorstvu 36-ih udeležencev delavnice Sam svoj ob mentorstvu Katarine Juvančič, Dejana Lapanje in Petra Andreja.

Pa je prišlo 2022 in maske so padle. Spet smo imeli veter v zobeh. Ampak vsi smo bili malo zmedeni. To se lepo vidi iz besed, ki smo se jih držali, kot pijani ploti. Hm.

KANTANTORSKA AMBAS

PAŠTETA

KO SEM HODIL PO M.
NAČEL SEM PAŠTETO
SEM NESEEL JO DOMOV
JO NAMAZAL NA DAGE TO

PADLA JE NA TLA, MAMA JE PRIŠLA
IN ZDRSNILA...

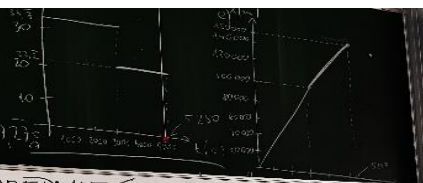
IN SE ZDAJ DRSI, DRSI... SKOZ OKNO POLETI...

Hm.

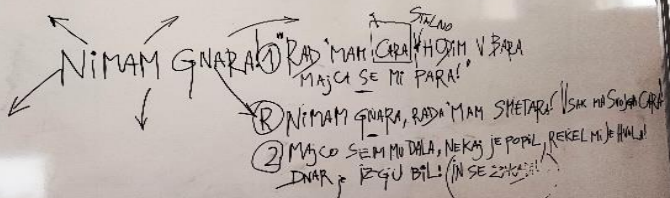
$$\bar{v} = \frac{s}{t} = \frac{s_1 + s_2}{t_1 + t_2} = 28,57 \frac{\text{m}}{\text{s}}$$

$$t^* = t_1 + t_2 = 5250 \text{ s}$$

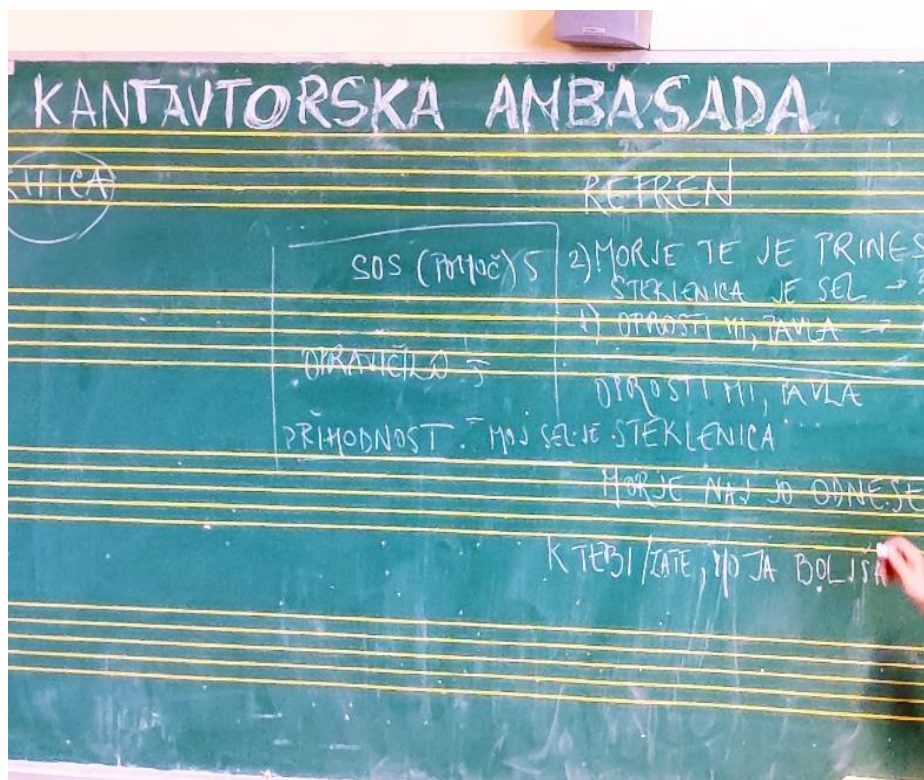
$$1,1 \frac{\text{m}}{\text{s}} \quad L_1 = \frac{v_1}{v_2} = \frac{v_1}{1,1 \frac{\text{m}}{\text{s}}} = \frac{L_2}{1,1} = 2721,23$$

SAM SVOJ AVTOR! NAREDI HIT.

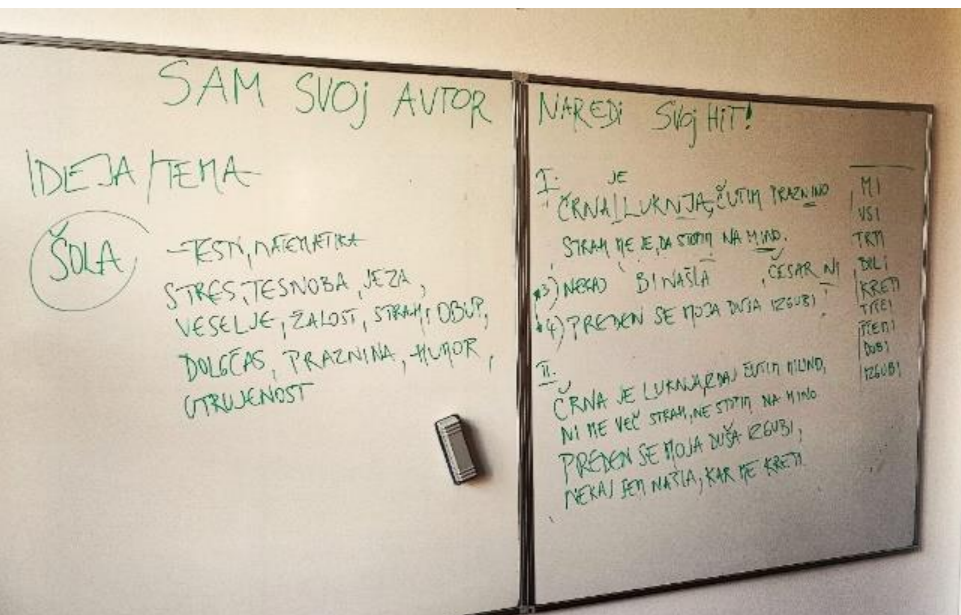
Ali se da naučiti, kako narediti svoj hit? Kako to sploh gre? S takimi in podobnimi vprašanji smo se spopadli na zadnji/zaključni tovrstni delavnici, v petek, 13. 10., ki so jo vodili kantavtorica Katarina Juvančič, glasbenik Dejan Lapanja in Peter Andrej. Ena je potekala med mladimi na OŠ Janka Glazerja, druga na Ruški gimnaziji. Izdelki so bili zelo zanimivi in »dišijo na hit« oz. po uspehu. Direktnega odgovora, kako napisati hit seveda nismo dobili, če bi imeli ...

Četveroročno in poskočno ... in s kitaro ...

Jes, to! Dejan Lapanja in Paul Tasker iz Glasgowa pa ... vadita v slogu

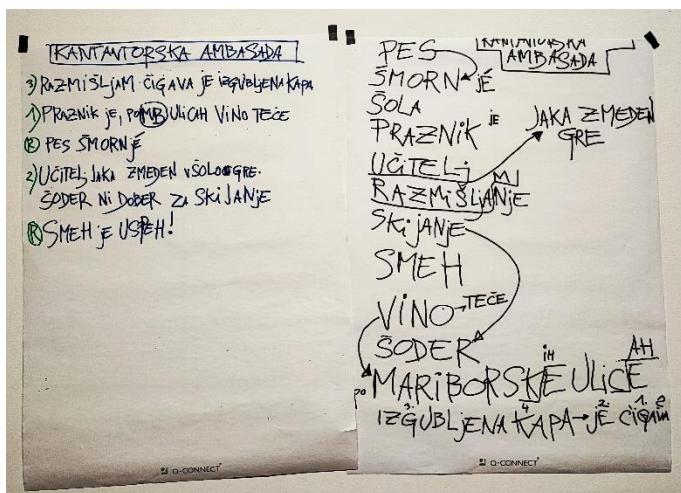

Lanska bera v 2024. je spet pokazala, da so učitelji, šola, ljubezen ... lahka tarča najstnikov. Oni s 50 plus bi seveda bolj obujali, »še pomnite tovariši?«

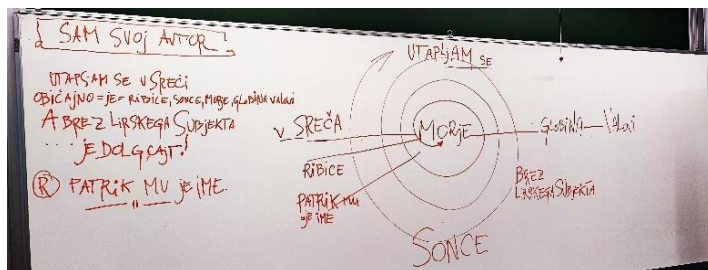
LBVI TEZLIK

KANTAVTORSKA AMBA SADA SAM SVOJ
AVTOR

- 1) PRAZNIK JE PO MB ULI CAH VINO TEČE
 - 2) UČITEŠ JAKA ZMEĐEN V ŠOLO GRE
 - 3) RAZMIŠSAM; ČIGAVA JE IZGUBENA KAPA?
IN DA ŠODER NI DOBER ZA SKIJAME!
- (R) A PES SMORN JE, SMEH JE USPEH!!

Patrik mu je ime!

KANTAVTORSKA POTEPANJA V BESEDI IN GLASBI

Pogovori z uveljavljenimi kantavtoricami in kantavtorji

Ksenija Jus – legenda pred rojstvom, človek v življenju, po smrti svobodni duh. Moto: dolžnost vsakega živega človeka je, da se upre patokratu, ki naš človeški rod, preden nas požrejo, sadistično mučijo. Tako so mučili moje starše, njihove stareš in tako nazaj. Moja dolžnost je, da o tem pišem in zvočno iskrim v totalnem očesu avtokratskih psihopatov tega sveta (opomba: smo leto 2025).

Najbrž si kitaro/klavir začela igrati, ker si hotela koga impresionirati ali »ustreči« staršem?

Pot kantavtorice, je bila v mojem primeru »posajena« v duhovne temelje glasbenih vibracij vseh sort. Odkar sem zavestno priklopljena na ta svet, ustvarjam iz svojih čustev za čustva soljudi. Najpogosteje me vodi sveta jeza nad primitivizmom ljudi, ki se držijo grabežljivosti. Nimam potrebe pretirano razmišljati ali govoriti o sebi v prvi osebi ednine. Se sicer spoštujem, lahko celo, da sem si simpatična, a so vedno teme, ki so za »skupno dobro« pomembnejše. Z njimi se ukvarjam od malega. In v tem ni nobene impresije. Prej muka in žalost. Tako stojijo stvari.

Tisti začetni čas z inštrumentom in natezanja z besedami je običajno usoden. Eni vse skupaj pustijo ali se vsaj odločijo, da ne bodo avtorji - pač igrajo coverje oz. tuje

komade, kar je tudi lahko dragoceno. Ti si ostala »avtorica«. Kako to?

Nekateri se rodimo z jasno določenimi cilji in namenom. Drugi se rodimo in do konca ne vemo, da smo živeli. Tretji...Mnogo zgodb. Osebnostno se razveselim in podpiram zgodbe ljudi, ki jih zanese v kantavtorske vode. Tudi svojo. V Sloveniji me realen pogled na kantavtorke/je, ki si izborijo biti to kar so in preživijo prezir glasbene in kulturne »denarne industrije«, ne samo žalosti, ampak me podžiga z jezo, ki jo k sreči znam sproščati v atmosfero neboleče. Zna biti, da bom tukaj še dolgo. In dokler bom tu, bodo tukaj tudi priložnosti za humoristične akcijske glasbene trilerje in podobne humanistične literarne akcije.

Kako ti gre od rok? Inštrument se rima na šment in tega šmenta je treba ukrotiti, da te pelje tja, kamor ti hočeš, kajne? Gotovo imaš za sabo kako anekdoto (žuljavi prsti, kompleks solo kitarista ...)?

Sem take sorte duh, da mora v ozadju vsake življenjske akcije tičati razlog. Resen razlog. Nimam dosti anekdot, niti veličastnih zgodb; med ljudi nosim vse sorte sporočil. Včasih jih ljudje sprejmejo z odobravanjem, včasih precej drugače.

Vadiš? Vsak dan? Kampanjsko?

Odkar zaradi težav s sluhom ne nastopam, tudi ne vadim več. Zdaj so na vrsti bolj besede, kot glasba. Vseeno se občasno pogreznem v čisto veselje do revolucije, kot

ideje ; takrat nastanejo, ne pesmi, temveč močni reflektorji, časa, ki me živi. In bo živel vsaj še milijone let.

Besedila oz. besede tudi niso prav nič nedolžne. Včasih »ubogajo«, včasih ne. Včasih se v besedilu nočejo pojaviti prave besede. Iščeš, obračaš ... S čim si pomagaš?

V tem življenju imam pomoč celotne civilizacije. To najbrž mora zadoščati za prvih sto let. Zaenkrat je robe preveč. Amerika, ki je bila samooklicana vodilna sila zahodne kulture, je duhovno razpadla. Moralo sta zamenjala trgovina in profit. Postala je sinonim za informacijski kaos na zemlji. Njeni biljonarji zdaj brez sramu vodijo odprto vojno proti vsem ljudem svobodnega sveta. Ni več nobenih zavor. Čistina pljenja. Upam, da bo, ko se bo ta temna morija patokracije, ki nam je v Sloveniji še kako dobro znana zgodba, končala, na tem delu sveta še ostal prostor za slovenski jezik in za nas. Če se motim, upam na pomoč višje sile, da bodo naš jezik miru, ki ima vtkano kodo univerzalne človeške ljubezni, poiskali tisti, ki jim je ta nebeški urok namenjen. Najbolj čistim dušam veselja.

7) *Sploh pa - ko začneš, nisi nepopisan list. A vsak bi rad povedal svojo zgodbo. Pa četudi o tem, kako je v riti, a bo slaven in bogat. Enkrat že. Skratka, nekateri se zavedajo, da so se rodili v reki glasbene industrije, iz katere jih lahko reši le »uspeh« in tako tudi klepljejo svoje verze in napeve. Drži se jih svojevrsten pragmatizem in so dobro prizemljeni, da jih ne bi odneslo v veselje. Na drugi strani te reke so tisti, ki so zazrti v daljave in višave širnega veselja in imajo s svojimi besedili višje, bolj sofisticirane cilje. Ti drugi na one prve*

običajno gledajo rahlo zviška, moti jih poceni populizem, podleganje denarju. Tudi oni pragmatični gledajo zviška na »vesoljce«, ki tečejo na kozmične kroge; očitajo jim, da so pozabili na človeka. Vsak ima svoj prav. Zavedam se popreproščene prisposodbe, pa vendar, na katero stran te tehcnice bi sebe postavila?

Bo kar držalo, da kolikor je ljudi, toliko je zgodb. Enako bo držalo za kantavtorstvo. Tisti, ki ustvarjamo na tem področju vemo, da je originalost naša osebna umetniška izkaznica. ČA. Človeška inteligenca. Najnovejši model. Vgrajena zavest, pa vse to. Ne bo Trusku nikoli uspelo narediti takega umetnega modela. Pa še Haloze zapovrh. Žal mi je za mnoge talente, ki se zgubijo v stilih in temeljih njihovih vzornic in vzornikov. Še preden dobijo prvi sivi las, postanejo tretjerazredne kopirne mašine. Izdajo sebe. Postanejo mašilo za glasbeno industrijo. Oziroma mašino za mletje glasbe v neokusno in celo duševnemu zdravju nevarno sintetiko. Škoda. Za vsako ustvarjalno dušo, ki izgori v neizkušenosti, preden se predstavi svetu, mi je žal. Zame mi ni žal. Sem na pravi strani napačne civilizacije. Dela kolikor želiš.

In zakaj?

Vprašanje vredno celega življenja. Zame nikoli. Ker vem zakaj in predvsem za koga ustvarjam, delam, diham, čutim, mi ni težko prenesti najhuših udarcev soljudi ali usode. Izhajajoča iz tega kar sem in kar me obkorža, delam iz ljudi, za ljudi. Do svoje vrste imam takšen odnos, ki me uči o vsem človeškem. In to, kar ljudje smo, je naša zgodovina. Na našo žalost je krvava, sadistična, izkoriščajoča, uničujoča. Živimo ero patokratov,

človeških bitja, ki imajo sebe za izbrance s posebnimi potrebami. To je čas psihopatskih materialistov, pohlepni, zverinskih in plenilskih posameznikov. Moja naloga je, da jih v tem življenju opazujem in opisujem njihova dela. V naslednjem jih bodo moja dela in dela mojih kolegic in kolegov, učila ljubezni. Takrat bom sicer na Plutunu, a jih bom z nevidno roke pravice znala opomnit na njihovo zapuščino. Se bojim, da ne na najbolj prijazen način. Kar sejejo, bodo želi.

Ko »delamo« komad (namenoma sem uporabil to ne-romantično oznako namesto »ustvarjamo«) včasih gre kot namazano, potem pa se ustavi, komad se noče speljati do konca. Kaj pa zdaj? Album je skoraj končan, manjkata le še dva komada. Čas se izteka. Čakaš na genialno idejo ali ...?

Trkam v metafizični les. Zaenkrat mi še ni uspelo narediti albuma, ki ga ne bi imela vnaprej natančno določenega. Pomembnih sporočil ne prepuščam navdihu. V materialističnem svetu zanj ni prostora. In na mojo osebno srečo, znam organizirati čas tako, da delo, ki ga začnem, tudi končam. In podpišem. Vse ostalo je zgodovina. Ve se, kdo jo piše.

Veliko je na zgledih, ki smo jih vsrkali že prej, še preden smo se zavedali njihovega vpliva kot neke vrste standard, kaj je prav, kaj je narobe, kaj je dobro, kaj je prepoceni finta. Katere stvari, kateri zgledi so pa tebe potegnili k sebi? Ni nujno, da so le literarni ali glasbeni.

Na mojem primeru je delalo vse skupaj, naenkrat in zdaj. Tako deluje celo v tem trenutku. Moji učitelji so bili vsi,

vse. Po naravi sem spužva simplikus in vpijan je polovica mojega obstoja. Druga polovica je izžemanje. Obe sta naporni. Rodila so me sedemdeseta, osemdeseta so me odraščala, ko sem postala polnoletna, pa je po celi generaciji lopnila balkanska morija devetdesetih. Tako je šlo. In danes se zgodovina ponavlja. Mladi bodo prej kot slej uprli, kot so se za vodo. Tokrat se bodo morda zaradi oderuških cen elektrike. Vse ostalo je zgodovina, ki jo že poznamo. Če želimo ali ne, smo vedno otroci svoje generacije. Moja je imela edinstveno srečo. Rasli smo na ramenih literarnih in glasbenih velikank in velikanov kantavtorstva. Sram me je, da še zdaj nimamo vrhunske stanovske nagrade za te ljudi. Oprosti Tomaž, oprosti Marko...Se potrudimo in to spremenimo.

Večkrat slišimo: slovenščina je majhna jezikovna skupnost, pa še ta se loči na mnoga narečja. To je sicer res in določa tudi velikost tvojega »trga«, ko te lahko razume »samo« 2 milijona takih, ki ta jezik govorijo. Združenemu kraljestvu, Ameriki in francosko-nemškemu vlaku tvoji komadi tako niso zanimivi, kaj šele Azijcem in lačni Afriki. Je to za tebe nerešljiva zagata? Ali si rečeš: Zapoj po slovensko, pa te bo cel svet razumel?

Slovenščina je velik jezik za peščico zemeljskih srečnic in srečnežev, ki ga lahko govorimo. Moji dušici, ki je hibridne narave, kar pomeni, da sem tukaj rojena, a prihajam od drugod, so mnogi jeziki relativno varna vibracija tega planeta. Slovenski jezik je neposredni sorodnik stare govorne šifre daljnih prednikov. Tistih, ki so živeli milijone let pred Sumeri, Starimi Grki, Rimljani, Američani. Naš rod že hudo dolgo prenaša reciklirano

new age kulturno, ekonomsko in religiozno plagiatorstvo, ki vsake 1000 do 2000 let denarje in bogove onih prej, preobleče v nova imena, jim doda kakšno vrlino ali nečednost in to je to. Vse ostalo poznate. Kamor stopijo ti »večni new age bogovi brezvrednih novcev«, sejejo strah in trepet, žanjejo vojne in kri in suženjstvo. Zato vas prijazno nagovorim: ne dirajte mi slovenske žive meje, pušpana, mene, mojih ljudi. En sam grm pravega, slovensko govorečega pušpana, vam lahko temeljito spremeni vsa golf igrišča po vseh zemeljski obli. Mislite na to!

Mlajša generacija se je že globalno segrela in že ustvarja pesmi pretežno v angleščini. Kako gledaš na to?

Slovenščina ni jezik, je starodaven urok. Angleščina pa je, vsaj kar se tiče mene in telepatije, duhovno neuporaben jezik. Nima karizme in nima prihodnosti, kot je, na dolgi rok nima noben moderni jezik. Morda tega nekateri mladi ne vedo. Dobro je, da ima vsaka generacija svoj okus. Če se trenutno večini mladih zdi blazno dobro peti v angleškem jeziku, tudi prav. Imajo svoj krog ušes. Na uho anglosaške sintetike moja duša več ne sliši. Po dosedanjih opazovanjih se lahko prelevim v lokalnega vedeževalca in napovem, da bo večina današnjih mladih pevcev in pevk v desetletju ali prej, pozabila na glasbeno kariero in se našla v primernejših poklicih. Tisti pravi, tisti, ki znajo krojiti zdaj in tu, namreč po pravilu pojejo in pišejo v materinem jeziku (v tujem le, ko morajo). Te rada slišim. Tudi v sanjah.

Besedilo pesmi oz. beseda in avtor imata, če smo malo žleht, zelo osebni odnos. Tudi če glasba v komadu ni

popolna noviteta, lahko prave besede dajo komadu poseben pečat. Kako se lotevaš besedila? Verjetno poznaš nepisana pravila, kako narediti hit? Jih ubogaš ali kršiš? Se požvižgaš na to?

Od kar se poznam, sem nekakšen »jebiveter«, človek, ki ima transspolne odnose z vetrovi², kar se tiče pravil ustvarjanja. S tem sem povedala vse. Vse ostalo je v mojih pesmih in je del zgodovine.

Kakšno vlogo ima pri tebi intuicija? Kakšno pa večšina, obrt, načrtovanje?

Za intuicijo nisem čist »ziher«, za albume in nastope pa rada vidim najprej natančen scenarij. Pomaga. Zelo. Tukaj mi stvari gredo od rok. Zaenkrat.

Nekateri avtorji se prepustijo toku, »go with a flow«, drugi se držijo koncepta, z njim grejo spat, sanjajo in zjutraj vstanejo. So disciplinirani, vsak dan pišejo, vadijo, povsem so posvečeni stvari. Tako kot garaški športniki, kolesarji, tekači, gimnastičarji. Ti?

Zgodovina me ne uvršča med »pridne«. Sedanjost pa me živi kakor me živi. Včasih sije sonce, včasih pa luna. Se kar držim. Nekje vmes. Težki časi krojijo boljše ljudi. Dobri časi krojijo avtokrate, ki krojijo slabe čase. In tu smo zdaj vsi. Brez izjeme. Z disciplino ali brez nje, smo kot ljudje obdarjeni z zavestjo povprečnega človeka, dolžni ali ne dolžni braniti meje svoje svobode in svobode šibkejših bitij, ki se ne znajo braniti pred sadizmom arhitektov zla.

Komu najprej pokažeš komad, ko je še v poskusnem letu? Ali ga, glede na odziv, nato še kaj »popravljaš«, preden gre v javnost?

Zaradi stila življenja sem se naučila, da je večina odvisna od mene. Popravkov zaradi javnosti ne delam, če pa jih, jih zaradi sebe in svojih šlamparij. Imam eno pesem, ki jo imam na piki od mladosti. Vsake toliko jo oblečem v nova besedna oblačila. Vedno zažge. No, vsaj pri meni. V originalu sem jo pred 3 desetletji in več imenovala: Čisto pravi, čisto plavi; zadnji poskus se je imenoval; Šunka prendrek šou.

Ideje, teme, poskuse, ki so nastali, je treba shraniti, da jih ne pozabimo. Se snemaš? Zapišeš note, akorde? Kako se znajdeš s tem? Si pomagaš z glasbenimi programi? Katerimi?

Časi papirčkov, obešenih po stanovanjih, so mimo. Telo je ostarelo. Zdaj mi je ostalo še toliko energije, da jo iz preventivnih razlogov, raje plasiram v veselje, kot zgoščena navodila za mladino in odrasle. Kot človek, ki je prestopil Sarina leta in stopa v drevored modrosti, si privoščim luksuz starodavnega stika z najvišjimi vrednotami. V druženju z ljudmi vedno bolj uživam. Vsaj toliko, kot se radujem rednih srečanj s sabo. Rada delam v ekipi. Samota v malih stekleničkah pomaga, v mesecih škodi. Preveč samote ubija.

Glasbeni sodelavci so pomembni, tudi drugi sogovorniki, saj jim zaupaš svoj material v predelavo in presojo, preden gre v studio. Kako jih izbereš? Ti je delo v studiu stres ali »mala malca«? Običajno pa traja dlje od te.

Koliko časa približno porabiš za en komad, da pride do zadnjega mixa. Še preden pa se to zgodi, na nas čaka še marsikaj. Studio in sodelavci in izdelava plošče, vse to zahteva svoj čas. In vemo, da je čas denar. Kako razrešiš to dilemo?

Zaradi bolezenskih tegob, ki so me začasno zrinile iz muzike, me v zadnjih petih letih spremlja genialna ekipa kreativnih ljudi; Blaž Grm, Katja Stare, Rok Černe, Žiga Murko, Beno Benčič...Z njimi zmorem vse! Ko smo skupaj, radi dodamo v zakladnico slovenske kulture kakšen dober ocvrek ali dva. Brez teh ljudi in mnogih drugih, ki jih ne omenjam vsakodnevno, me ne bi bilo tukaj. Brez ljudi, ki verjamemo v univerzalno ljubezen, bi ta svet že zdavnaj izginil. In z njim vred naši spomini.

Končno se s svojo pesmijo znajdeš na glasbeni sceni. Se tega veseliš ali stisneš zobe in si rečeš, jbg ...? Kateri del ti je ljubši?

Vedno, ko me kakšna človeška duša pocuka za rokav in se mi zahvali za nekaj, kar je našla v pesmi, me to spomni na dejstvo, da smo ljudje na tem planetu zato, da se podpiramo drug drugega. Da delimo svoje duhovne zaklade z vsemi, ki jih posvojijo kot svoje. Pesem je naredila naš narod. S pesmijo gradimo, s pesmijo se borimo, s pesmijo slavimo, z njo ljubimo in s pesmijo se poslovimo. Slovenke in Slovenci imamo pesem v srcu. Posamezniki naše skupnosti, ki nam desetletja otežujejo življenja, pa imajo srce v denarnici. Za pesmi pri njih ni prostora. Dokler jih ne umaknemo iz odločevalskih pozicij, nam ne bo lepo. In to je najbolj preprosta resnica, ki jo moramo sprejeti, če jo želimo spremeniti. V

našem domu so predatorji. Majčkeni imitatorji svetovnih plutokratov, ki pač niso humanisti. Zato ne smejo voditi človeštva, kar se na našo žalost dogaja v tem trenutku. To je njihova era. Že dolgo je njihova era. Začela se mnogo pred nami, ki bomo obdržali pesem, če nas vmes ne izbrisejo. Ne bi bilo prvič...prvi zapisi naše, slovenske pesmi, gredo namreč čisto nazaj. Slovenščina je prvi zvok veselja, zvočni prabum, iz katerega so nastali vsi jeziki. Najprej sanskrt. Ta zapis je dokaz, da zgodovine ne pišejo samo zmagovalci, ampak tudi ljudje z domišljijo.

V modi so singli, redki naredijo celo ploščo s svojo zgodbo, kar je bilo včasih obvezno. Singli so bili le odskok v nov album. Kaj pa ti?

Redko sem v soglasju z modo. Ali sem prehitra, ali prepozna. Kar delam in ko delam, to naredim v popolnosti. Delo, ki ostane nedokončano, je zame težava v sistemu. Tovrstnim težavam se izogibam v velikem loku. Raje manj v celoti, kot preveč in na pol.

Seveda pa mora tvoja »muzika«, tvoja zgodba, priti najprej do potencialnih poslušalcev. Kako jo ti spraviš do ljudi?

Imam redko milost, da moja dela pripeljejo do ljudi drugi ljudje. Ljudje, ki imajo talent in karizmo. Ena od teh ljudi, je Severa Gjurin. Njen glas ima zdravilne vibracije in to občutijo vsi, ki ji prisluhnejo. Sama je izjemna ustvarjalka in jo čutim, kot eno od nosilk kulturne bakle njene generacije. Izjemna, z eno besedo. Potem so tu moji kolegi in kolegice, ki s svojimi deli vlivajo up, v temne dneve nove ere. Kako smo sodelovali in zakaj jih imam

rada, lahko preverite tukaj:
<https://www.xeniaius.si/besedila-in-glasba/>

Najprej vsak misli, da je edini, potem pa pogleda malo naokrog in uvidi, da je eden v množici tistih, ki pojejo in brenkajo. Te spreleti kdaj tak občutek? Kaj narediš?

Rada poslušam tiste, ki mi znajo povedati zgodbo tako, da me prepričajo v njeno resničnost. In taki so redki. V mojem programu ni zavisti, je veliko polje občudovanja resnice in lepote, v njem ni izključevanja, niti vključevanja, samo je. Ali pa ni.

Potem ko že nekaj znaš, približno veš, koliko veljaš, a nikoli ni nepomembno, kaj o tem porečejo drugi, kako sprejmejo tvoje genialne rešitve. Krasno, če so navdušeni. Kaj pa če niso? Veš, kdo reče: zanimivo!? Že imaš za seboj kako »kritično« izkušnjo te vrste?

Prepolno bridkih spominov leži na moji poti. Kot mnoge bridkosti, ki spremljajo moje kolegice in kolege, niso, razen prehoda na drugo stran, preveč dramatične. Po navadi so celo poučne in inspirativne. Tako se rojeva lepota; preko trnja do zvezd.

Ali ceniš delo urednikov? Mislim na vse tiste, skozi katere grejo kantavtorske pesmi, radio, TV, časopisi, revije, portali ...

Novinarke/ji, urednice/ki, ki so kulturno senzibilizirani in profesionalno usposobljeni, da ločijo pleve od semena, so redkejši od zaščitene cvetlice planike (levja alpska šapa).

Odkar sem vpletena v ustvarjalno kantavtorsko stičišče, imam občutek, da je omenjenih premalo. Nasprotno je glasbena industrija je vedno večja. In neumnjejša. Brez lepote. Brez sporočila. Brez duše. Škodljiva za hišne ljubljence vseh sort. Takšni so tudi tisti, ki so arhitekti tega, kar mora človek poslušati. Zato je peščica glasbenih urednic/kov dragocena.

Ceniš delo oz. argumente novinarjev oz. kritikov na radiu, TV, časopisih, revijah in portalih, ki ocenjujejo, spodbujajo, simpatizirajo ali prijazno ignorirajo tvoj material, ki si ga poslal v presojo?

Zna biti, da ravno zaradi redkosti pojavnih oblik odločevalcev in poznavalk kantavtorskih vsebin, tisti, ki smo v vlogi kreatorjev, cenimo še bolj, kot bi si upali priznati. Včasih je to dobro, včasih ne ravno najbolj. Se pa z leti izenači.

Včasih je bil urednik eden ali dva. Zdaj jih je mnogo, mnogo je tudi kanalov, po katerih lahko spustiš svoj čoln pesmi novim dogodivščinam naproti. Kako se znajdeš, če ne gre na glavna vrata?

Vedno so stranska vrata. Ali okno. Ali lina. Za ovce mikročip, za izvirne ustvarjalna samozavest. Človek, ki v sebi nosi prekletstvo prenašanja sporočil, ne more nehati, ker zmanjka vrat. Pač zgradi nova. Duh moje lepe človeške skupnosti, deluje na dolgi rok. Pogosto igra na frajtornarco. A nikoli za pijano rajo. Igra jo za lepoto in za vse duše, ki so nastrojene sestrsko in bratsko.

Lahko se je na druge izgovoriti. A vsak se kdaj sam znajde v vlogi ocenjevalca. Morda po naključju, morda načrtno. Vsi smo že kdaj »prenašali« kako dolgovezno stvar, ki je imela sicer dobro idejo, a muzika je bila kliše ali pa preveč komplicirana. Ali pa je bilo besedilo nedodelano. Ali pa je bilo celo vse hkrati. Gotovo si o tem notri v sebi razpredala. Toda kaj bi rekla, če bi te dotični avtor poprašal za mnenje?

Se je že zgodilo. Ne znam delovati destruktivno na bitja, ki začenjajo življenjske procese. Ni v mojem programu. Kdor to počne, je pacek in si ne sme obuvati čevljev odločevalca. Kritika je sprejemljiva, ko ne temelji na žalitvah, temveč na argumentih in zdravi pameti. Tako delujem, tako živim.

Se ti zdi, da je katera knjiga ali glasba usodno vplivala na tebe? Kaj pa trenutno bereš in kaj poslušaš? Te kaj od današnje scene vrže iz čevljev?

O, ja. Dosti knjig in muzike me je medilo. Danes me najbolj veseli, da moji ljudje doma in v tujini, še vedno pišejo dobre knjige. To se ni spremenilo. S stoletji slovenska skupnost pridobiva. Ker je ena od redkih, ki ima duhovne kulturne temelje v ideji univerzalne ljubezni. Bela barva, je duhovni temelj naše skupnosti. V beli so skrite vse barve. Bela je na vrhu naše zastave. Mislite, da je tam slučajno ...v našem jeziku so prastare šifre civilizacij, ki so si delile ta planet daleč pred nami.... Je že prav, da imamo tudi mi naše specialiste, desetarje, kneze, prince, kene, finančne čarovnike vseh sort... Konec koncev so naši. V tej hiši živimo vsi. Ima veliko nadstropij. Je pa žalostno, da se v nižjih nadstropjih knjige

ne berejo, temveč zažigajo. Baje jih zebe tam spodaj, v materialnem paradižu. Saj bi jih radi prišli obiskat, pa nas ne vabijo radi. Sami pa tudi še niso našli poti do nas. Ko bodo znali priti do nas, jih bodo ogreli: univerzalna ljubezen, tovarištvo, dobre knjige, ki se berejo, pesem, ki širi žile in obzorja in naš širok objem. Menda ne bo manjkalo doma predelane hrane in čiste vode.

Na kaj pomisliš, ko rečem:

Bob Dylan? ...

Taylor Swift? ...

Marko Brečelj? ...

Astrid (& The scandals)? ...

Disco? ...

Rock and roll? ...

Rap? ...

Jazz? ...

Klasična glasba? ...

Alternativa? ...

Festival slovenskega šansona? ...

Festival kantavtorstva KANTFEST International? ...

Glasbena industrija je ogromna in razkrojena, kantavtorice/ji pa smo celoviti in dostopni zgolj v majhnih srekljenicah, kot naravno zdravilo. Ljudje smo od nekdaj nagnjeni čaščenju totalitarizma in ta svet daje mnogo priložnosti za takšna verovanja. Pridružujem se misli kolega Dušana Hedla, ki jo je povedal v eni od njegovih pesmi: nismo sami, nismo sami, v celici pozabe (se ne spomnim ali je bilo to v prvi osebi ednine...). Ni kaj za pripomnit. Ker sem, smo.

Na katero svojo pesem, komad si posebej ponosna? Zakaj? Prosim, dodaj besedilo in link, kje ga lahko slišimo. Nič ne bo škodilo tudi, če dodaš akorde.

Tega ni v mojem programu. Ne morem vrednotiti svojih mojih albumov, niti posameznih pesmi. Nič od dela. O tem odloča nekaj in nekdo drug. Se pa, brez izjeme, podišem samo pod dela, ki gredo čez filtre mojih čustvenih vrtincev in ne ugledajo belega dne, če ne stojim za njimi. V enem od prejšnjih odgovorov, sem že pripela pot do moje spletne strani. Presodite sami. Na meni je, da delam in živim.

Ko kantavtor išče nastope, je zadnje čase vse bolj v modi prijazna ignoranca v stilu: Ja, krasno, ampak nimamo dnarja. Veste, ne smemo minusa delat. Se ti dogaja? Kaj narediš?

Znajdemo se, kakor kdo zna in ve. Včasih boli. A mine. Sem, kjer sem. Obkrožena z ljudmi dobrih, plemenitih namenov. Pomirja me, da sem se rodila tukaj. V tej skupnosti. Boljše si človek ne more želei. To je edino bogastvo. Grizemo se skozi krivice, revščino, duhovno podhranjenost, skozi primitivne in divjaške metode transhumanizma, bedo totalitarizma in skozi druge pridružene »nove normalnosti«. Najhuje je, ko se kdo od naših kolegic/ov terminalno umakne. Njihov prostor ostane prazen. Za vedno. Tukaj ni klonov.

Govori se, da je glasbena industrija generalno zabredla v »ozvezdje jagod«, te je treba prodati zdaj, sveže, kajti jutri bodo že zgubile. Ta psihoza kratkega roka trajanja očitno zmaga nad logiko trajnih izdelkov; nekoč (tako

kot v vseh pravljičah) je veljalo: kdor naredi večno (zimzeleno) besedilo in večno glasbo, bo lahko sedel na zlatih jajcih vekomaj, če bo le dobro uredil avtorske pravice. In tako je »evergreen« - »evergreed« postal v času, ko se sklicujemo na zeleni prehod. Zdaj pa ti povej: sveže jagode ali zlata jajca?

Za duhovni razvoj bolje peščica navadnih, zdravih jajc iz proste reje, tudi, če niso zlata, kot kraljestva gnilih jagod. Pa naj vas sonce spremlja, kjer prepir iz sveta bo pregnan!

Vaša Ksenija s Francetom na levi (na desni je nekoč bil slepič, ki so mi ga v mladosti odstranili)

*

Nataša Vester Trseglav: Sem nežna duša. Pozorna na melodije glasu, ljubezniva in malo trmasta. Včasih preveč popustljiva. Rada sem v vlogi žene in mamice. Imam otroke na nebu in zemlji. Otroci so vir mojega učenja, mož pa navdiha. Rada klepetam in spoznavam nove ljudi. Ne morem brez glasbe in avtorskih projektov. Sem perfekcionista v določenih segmentih. Ko komponiram, se ne oziram na trende. Skušam videt v ljudeh najboljše. Hipnotiziram prjatle in jim ob okroglih obletnicah posvečam komade. Sem bivša kadilka, ki ji cigaretni dim še vedno blazno diši. Rada spijem in pojem kaj dobrega. Rada grem v pižami v službo. Plešem, ko mi je dolgčas. Manifestiram bazen s protitokom in hišo, v kateri se glasba poučuje drugače. No ta druga se uresničuje.

Najbrž si klavir začela igrati, ker si hotela koga impresionirati ali »ustreči« staršem?

Najprej sta me starša želela navdušit nad družinskimi citrami, pa sem rekla ne. Rada bi igrala klavir. In potem sem dobila 2 oktavni sintek, nato 6 oktavnega, potem Kawai električnega, nato pa mercedeza od klavirja, ki kraljuje v dnevni sobi. Zame je k prjatu.

Tisti začetni čas z inštrumentom in natezanja z besedami je običajno usoden. Eni vse skupaj pustijo ali se vsaj odločijo, da ne bodo avtorji - pač igrajo coverje oz. tuje komade, kar je tudi lahko dragoceno. Ti si ostala avtorica. Kako to?

Melodije in besede sem se zmišljevala že pred igranjem klavirja. Verjetno zato, ker je bil oče glasbenik, igral je klarinet, saksofon in odlično pel, mi je bilo samoumevno, da se v naši družini igra in poje. In ko sem osvojila prve akorde, je bilo jasno, da ne bom preigrala že napisanih besed in melodij. Ker lahko ustvarim svoje. Tudi coverji so mi v užitek, kadar jih zaigram po svoje.

Kako ti gre od rok? Inštrument se rima na šment in tega šmenta je treba ukrotiti, da te pelje tja, kamor ti hočeš, kajne? Gotovo imaš za sabo kako anekdoto (žuljavi prsti, kompleks koncertnega pianista ...)?

S klavirejm sem si začarala moža ☺. Moj mož je igralec in za 8.februarja, ob dnevu kulture sva bila oba povabljeni na dogodek, na katerem sva skupaj nastopila, jaz sem igrala klavir, on pa bral poezijo Franceta Prešerna. In v tistem obdobju je mene zelo privlačila improvizacija. Še vedno me. In improvizacija v temi. Prižgali smo samo sveče. Bilo je neizmerno romantično. In ta dan sva čez dan smučala na Krvavcu, (zdaj vidim eno tako simboliko

ko pišem) in so meni od mraza popokali prsti. Na koncu povem simboliko. In zvečer, ko sem improvizirala ob svečah, po končani improvizaciji, ko so prižgali luči, so bile tipke krvave. A vidite simboliko? Krvavec, krvave tipke ☐ Šment, res nama je usojeno. In Gaber se je na ta večer dokončno zaljubil vame. In še vedno sva. Midva. Za vedno.

Vadiš? Vsak dan? Kampanjsko?

Uff.. včasih sem vsak dan. Potem pa ne več. Otroci, familja, služba, družba.... vedno bolj postajam kampajnček. Ampak se trudim vnest rutino vsaj par krat na teden. To so pobožne želje zaenkrat, ampak ker so napisane, pravijo se bodo hitreje manifestirale.

Besedila oz. besede tudi niso prav nič nedolžne. Včasih »ubogajo«, včasih ne. Včasih se v besedilu nočejo pojaviti prave besede. Iščeš, obračaš ... S čim si pomagaš?

Prespim. Vprašam Gabra ☐.

Sploh pa - ko začneš, nisi nepopisan list. A vsak bi rad povedal svojo zgodbo. Pa četudi o tem, kako je v riti, a bo slaven in bogat. Enkrat že. Skratka, nekateri se zavedajo, da so se rodili v reki glasbene industrije, iz katere jih lahko reši le »uspeh« in tako tudi klepljejo svoje verze in napeve. Drži se jih svojevrsten pragmatizem in so dobro prizemljeni, da jih ne bi odneslo v vesolje. Na drugi strani te reke so tisti, ki so zazrti v daljave in višave širnega vesolja in imajo s svojimi besedili višje, bolj sofisticirane cilje. Ti drugi na one prve običajno gledajo rahlo zviška, moti jih poceni populizem, podleganje denarju. Tudi oni

pragmatični gledajo zviška na »vesoljce«, ki tečejo na kozmične kroge; očitajo jim, da so pozabili na človeka. Vsak ima svoj prav. Zavedam se popreproščene prispodobe, pa vendar, na katero stran te tehtnice bi sebe postavila?

Šmenta polenta, ne postavljam se nikamor. Če mi verjameš al ne, se sploh s tem ne ubadam. Je pa dejstvo, da je ogromno čudovitih glasbenikov, ki ne pridejo do koščka slave, oziroma se jih ne sliši ker...so premalo preprosti? Niso t.i. komerciala, kaj pa vem. muzičarji nekak nismo managerji, pr-ovci, ne vem kaj še vse., no vsaj jaz nisem. Meni ta del – da si » tišast« manjka ☹.

In zakaj?

Življenje pač. Si, kakršen si. In če ostajaš zvest sebi in svoji umetnosti je to največ, kar lahko daš. Samemu sebi in svetu. Glasba ostane še dolgo za nami.

Ko »delamo« komad (namenoma sem uporabil to ne-romantično oznako namesto »ustvarjamo«) včasih gre kot namazano, potem pa se ustavi, komad se noče speljati do konca. Kaj pa zdaj? Album je skoraj končan, manjkata le še dva komada. Čas se izteka. Čakaš na genialno idejo ali ...?

Jaz večinoma nič več ne čakam. Včasih sem mogoče, zdaj ne več. Ko se odločim, da moram napisat komad, ga napišem. Ponoči, končam do jutra. Za Kantfest je nastal noč pred oddajo razpisa. Z namenom. Da gre na Kantfest ☹.

Veliko je na zgledih, ki smo jih vsrkali že prej, še preden smo se zavedali njihovega vpliva kot neke vrste standard, kaj je prav, kaj je narobe, kaj je dobro, kaj je prepoceni finta. Katere stvari, kateri zgledi so pa tebe potegnili k sebi? Ni nujno, da so le literarni ali glasbeni.

Prvi stik z glasbo je bil zame oče. In njegova žurerska banda. Velikokrat so se glasbeniki dobili pri nas in igralo in pelo se je do jutra. Meni je bilo to normalno. Potem pa ne vem... Mami mi je v 5. razredu kupila kasete. Elvise Presleya, Janet Jackson, Whitney Houston..The queen... Vem da sem bila grozno žalostna, ko sem zvedela, da Elvise ni... Njegov glas me je popolnoma prevzel.. Prav tako Whitney... ne vem, potem pa v srednji šoli Dream theatre, Toto, pa Bach, Beethoven, Piazzolla, Scarlatti...Kasneje pa Brad Mehldau, pa Esbjorn Svensson trio...pa Black pumas, Yebba pa...ne vem...poslušam zelo raznolike izvajalce danes.

Večkrat slišimo: slovenščina je majhna jezikovna skupnost, pa še ta se loči na mnoga narečja. To je sicer res in določa tudi velikost tvojega »trga«, ko te lahko razume »samo« 2 milijona takih, ki ta jezik govorijo. Združenemu kraljestvu, Ameriki in francosko-nemškemu vlaku tvoji komadi tako niso zanimivi, kaj šele Azijcem in lačni Afriki. Je to za tebe nerešljiva zagata? Ali si rečeš: Zajoj po slovensko, pa te bo cel svet razumel?

Včasih, ko sem bila majhna smo na primer gledali evrovizijo. In je bilo magično slišat vse te skladbe v avtohtonih jezikih. Ker jih drugače nisi. In se mi zdi neka čarobnost v tem. Hkrati pa mogoče angleščina odpira več vrat. Ker ljudje razumejo o čem poješ. A vseeno je

odkrivanje skrivnosti jezika svojevrstn žar. Npr Voila. Skladba je popolnoma obšla svet. V francoskem jeziku. Vemo o čem govori? Da pa poseben občutek ob poslušanju, četudi besedila mogoče ne razumeš, mar ne? Glasba ima moč. Še močnejšo, kot besede se mi zdi.

Mlajša generacija se je že globalno segrela in že ustvarja pesmi pretežno v angleščini. Kako gledaš na to?

Kakor komu ustreza. Važno je, da se ustvarja.

Besedilo pesmi oz. beseda in avtor imata, če smo malo žleht, zelo oseben odnos. Tudi če glasba v komadu ni popolna noviteta, lahko prave besede dajo komadu poseben pečat. Kako se lotevaš besedila? Verjetno poznaš nepisana pravila, kako narediti hit? Jih ubogaš ali kršiš? Se požvižgaš na to?

Nenapisana pravila? A mi jih izdaš? Pojma nimam. Jaz igram, z zaprtimi očmi in skušam napisat zgodbo, ki se mi odvije v možganih. To je vse. Me pa res zanima ta tvoja formula ☐. Misliš na zgradbo? No vidiš, naslednjega se polotim drugače ☺, z drugačnim izhodiščem.

Kakšno vlogo ima pri tebi intuicija? Kakšno pa veščina, obrt, načrtovanje?

Ponavadi se spomnim vse zadnje minute in potem skušam realizirat. Če mi življenje ne prekriža poti. Načrtujem pa premalo. Žal. Skušam ta segment življenja spremenit.

Nekateri avtorji se prepustijo toku, »go with a flow«, drugi se držijo koncepta, z njim grejo spat, sanjajo in zjutraj vstanejo. So disciplinirani, vsak dan pišejo, vadijo, povsem so posvečeni stvari. Tako kot garaški športniki, kolesarji, tekači, gimnastičarji. Ti?

Včasih bila eden izmed ta discipliniranih, pa šment tudi eden izmed go with a flow muzičarjev, zdaj pa imam željo končat nekaj projektov, tako da se trudim postat eden izmed ta discipliniranih. Če ne prej, začnem v ponedeljek 😊

Komu najprej pokažeš komad, ko je še v poskusnem letu? Ali ga, glede na odziv, nato še kaj »popravljaš«, preden gre v javnost?

Mojemu Gabru, moji Piki in Kimi. Preden gre v javnost se ukvarjam predvsem z aranžmajem, zvokom.

Ideje, teme, poskuse, ki so nastali, je treba shraniti, da jih ne pozabimo. Se snemaš? Zapišeš note, akorde? Kako se znajdeš s tem? Si pomagaš z glasbenimi programi? Katerimi?

Velikokrat se v zadnjem času posnamem kar na voice memo v telefonu. Prvi take, da ne pozabim. Potem, pa ko je skladba z repom in glavo, pa grem v studio, ki ga imam doma, mi ga je Gaber sezidal v času korone in posnamem. Delam na programu Logic, za katerega imam tud licenco. Note pa zapisujem v programu Sibelius.

Glasbeni sodelavci so pomembni, tudi drugi sogovorniki, saj jim zaupaš svoj material in predelavo in presojo,

preden gre v studio. Kako jih izbereš? Ti je delo v studiu stres ali »mala malca«? Običajno pa traja dlje od te. Koliko časa približno porabiš za en komad, da pride do zadnjega mixa. Še preden pa se to zgodi, na nas čaka še marsikaj. Studio in sodelavci in izdelava plošče, vse to zahteva svoj čas. In vemo, da je čas denar. Kako razrešiš to dilemo?

Uff...Moja plošča Panta rei je zahtevala kar nekaj finančnega vložka. Mi je blo pa užitek delat s producentom Teodorjem Amanovičem -Tošem. In za ta projekt je tudi on izbral glasbenike, s katerimi smo potem šli v živo vse posnet v studio Jork in celo snemali na trak. Veliko je bilo vloženega ne samo finančno, tudi časa, energije. Zato se mi zdi v tem primeru zelo pomembna izbira ljudi.

Najraje si pa oder delim z nekom, ki me pozna in to sta definitivno Tadej Kampl na basu in Enos Kugler na bobnih. Ne samo da sta odlična glasbenika, vseh sta mi tudi po človeški plati. In energiji, ki jo ustvarimo skupaj. Enostavno je.

Pa tudi se mi zdi nekako fer od glasbenikov s katerimi igram, če vadim z glasbeniki določen program, je edino prav, da jih potem ponovno povabim, saj so tudi oni vložili veliko svojega časa.

Za nove projekte, pa si želim sodelovanja še s kom novim.

Končno se s svojo pesmijo znajdeš na glasbeni sceni. Se tega veseliš ali stisneš zobe in si rečeš, jbg ...? Kateri del ti je ljubši?

Ufff. Jaz neskončno uživam, ko gre skladba v svet. Tudi na koncertih. Zame je dan koncerta, al pa ko gre skladba na radio praznik. Poseben občutek je to. Kot mravljinici pred poroko.

V modi so singli, redki naredijo celo ploščo s svojo zgodbo, kar je bilo včasih obvezno. Singli so bili le odskok v nov album. Kaj pa ti?

Plošča je izšla.. tudi singli.. Kaj pa vem.. se mi zdi je prevečkrat povezano z denarjem..vsaj pri meni je tako.. zato so bli singli.. si pa želim izdat material, ki ga imam kot plošče...seveda...evo...manifestiram..

Seveda pa mora tvoja »muzika«, tvoja zgodba, priti najprej do potencialnih poslušalcev. Kako jo ti spraviš do ljudi?

Za zadnji singel sem bla kar sama svoj PR, ker sem imela prej žal slabe izkušnje. Zdaj pošljem urednikom, na cca 100 mailov, na radie, potem dobim od treh, štirih, odgovor in to je to. Objavim na socialnih omrežjih..Želim si pa team za projekte, ki jih imam v delu sedaj. Tako da.. Mogoče mi predlagaš koga?

Najprej vsak misli, da je edini, potem pa pogleda malo naokrog in uvidi, da je eden v množici tistih, ki pojejo in brekajo. Te spreleti kdaj tak občutek? Kaj narediš?

Mene malo bolj kot ta edinstvo bašejo leta ☹️. Zato včasih rečem, da ne glede na to, kakšen dar je glasba, je hkrati tudi prekletstvo. Človek bi igral vsepovsod, ko nekaj naštudira, izda, pa ne vem... Meni malo zmanjka, kot

pravim ta del...da iščem špile..Me nekako poiščejo sami. Si pa seveda želim koncertov. Resnih, intimnih. Čas je. Sploh zdaj, ko bo nov material.

Potem ko že nekaj znaš, približno veš, koliko veljaš, a nikoli ni nepomembno, kaj o tem porečejo drugi, kako sprejmejo tvoje genialne rešitve. Krasno, če so navdušeni. Kaj pa če niso? Veš, kdo reče: zanimivo!? Že imaš za seboj kako »kritično« izkušnjo te vrste?

V Sloveniji se vedno kritizira.. Ampak na srečo za zaprtimi vrati, tako da tist, ki me je prešimfal.. šmenta polenta. Naj šimfa. Na koncu koncev se potem »šimfač« sam sigurno ne počuti olimpijsko.

Ali ceniš delo urednikov? Mislim na vse tiste, skozi katere grejo kantavtorske pesmi, radio, TV, časopisi, revije, portali ...

Hvaležna sem za njih. Ker brez njih bi marsikatera glasba ostala za zaprtimi vrati.

Ceniš delo oz. argumente novinarjev oz. kritikov na radiu, TV, časopisih, revijah in portalih, ki ocenjujejo, spodbujajo, simpatizirajo ali prijazno ignorirajo tvoj material, ki si ga poslal v presojo?

Oh. Se mi zdi, da dokler bodo kritiki lahko kar vsi, mi bo za to vseeno. Če pa bo kritika konstruktivna od nekoga, ki ve o čem govori in ima hkrati izkušnje, pa jo bom vzela z največjim veseljem dobronamerno in tudi upoštevala.

Včasih je bil urednik eden ali dva. Zdaj jih je mnogo, mnogo je tudi kanalov, po katerih lahko spustiš svoj čoln pesmi novim dogodivščinam naproti. Kako se znajdeš, če ne gre na glavna vrata?

Šment. Ne vem, če se. Mislim, da se ne.

Lahko se je na druge izgovoriti. A vsak se kdaj sam znajde v vlogi ocenjevalca. Morda po naključju, morda načrtno. Vsi smo že kdaj »prenašali« kako dolgovezno stvar, ki je imela sicer dobro idejo, a muzika je bila kliše ali pa preveč komplicirana. Ali pa je bilo besedilo nedodelano. Ali pa je bilo celo vse hkrati. Gotovo si o tem notri v sebi razpredala. Toda kaj bi rekla, če bi te dotični avtor poprašal za mnenje?

Če gledam skozi svoje oči, kadar vprašam za mnenje, sem pripravljena na konstruktivno kritiko, ker le-ta stremi k izboljšavi. Vsaj tako si jaz predstavljam. Želim, da je temu tako. Tako da v tem primeru bi bila iskrena.

Se ti zdi, da je katera knjiga ali glasba usodno vplivala na tebe? Kaj pa trenutno bereš in kaj poslušaš? Te kaj od današnje scene vrže iz čevljev?

Ufff... ja zdaj, ko je bila smrt Davida Lyncha, se spomnim glasbe iz filma Tweak peaks, ki mi je bila takrat všeč in sem jo igrala na svoj takrat še sint . Pa indian song za klavir. Pa potem J.S. Bach. In Jacquess Loussier trio..Piazzolla...tudi Avseniki, ker je oče igral in pel v narodnozabavnem ansamblu.

Zadnjo knjigo, ki sem jo prebrala pa mi je prinesel mož. Gabriel Garcia Marquez, Avgusta se vidiva ☺ ne vem, kaj

je s tem mislil 😊), pa poezijo Barbare Prassel sem prebrala z naslovom Rdeče.. ne vem, če je kje izdana, ker je bila darilo..

Današnja scena.. Več smeri mi je všeč več... Tomaž Hostnik, pa Leopold, pa Fed horses, pa Bowrain, pa Massayah, pa..Kokosy, ... veliko čudovitih glasbenikov imamo pri nas...

Na kaj pomisliš, ko rečem:

Bob Dylan? poezija
Taylor Swift? 3 akordi
Marko Brecelj? globina
Astrid (& The scandals)? škandal
Disco? Disko kugla, ples
Rock and roll? svoboda
Rap? vazz, kanye, eminem
Jazz? Esbjorn Svensson
Klasična glasba? j.s. bach
Alternativa? kadim
Festival slovenskega šansona? Naj bo
Festival kantavtorstva KANTFEST International? Ruše

*Na katero svojo pesem, komad si posebej ponosen?
Zakaj? Prosim, dodaj besedilo in link, kje ga lahko
slišimo. Nič ne bo škodilo tudi, če dodaš akorde.*

Na mojo jesen za 2.. šment Peter nimam še posnete porkaduš, letos bo. Sem pa ponosna tudi na Čarobno cesto. Za to pa imam link, pa besedilo z akordi 😊
https://www.youtube.com/watch?v=pYiq_AyvtZc

ČAROBNA CESTA
(nataša .vester .trseglav.2008)

F
NOČ JE
ČAROBNA CESTA
MISEL LETI PREK MESTA
GLEJ JO
TO MALO PUNČKO
MIRNO ŠE SPI

KOCKASTE DROBNE PIKE
VSAK DAN SO BOLJ VELIKE
RIŠEJO PO PLANETU
SOLZE IN SMEH

GLEJ JO
ČAROBNO CESTO
SANJAŠ NEZNANO MESTO
DIHAŠ UTRIP Z DALJAVE
VEČNOST SE ZDI

d mol
OOOOOOO
B F
ČAROBNA CESTA
d mol
MISEL PA
B F
LETI PREK MESTA

NOČ JE

ČAROBNA CESTA
MISEL LETI PREK MESTA
DIHAŠ UTRIP Z DALJAVE
MIRNO (VEČNOST)SE ZDI

BOŽAŠ TE
DROBNE PIKE
RIŠEŠ JIH ŽE VELIKE
RASTEJO, SE SMEHLJAJO (SE IGRAJO)
STRAH TE VEČ NI

REFREN, KITICA(BOŽAŠ SPET...)

SOLO (g mol, F, C) 4X

F
BOŽAŠ SPET DROBNE PIKE
Z DNEVA V DAN SO BOLJ VELIKE
RASTEJO, SE SMEHLJAJO (SE IGRAJO)
STRAH TE VEČ NI

REFREN

*Ko kantavtor išče nastope, je zadnje čase vse bolj v modi
prijazna ignoranca v stilu: Ja, krasno, ampak nimamo
dnarja. Veste, ne smemo minusa delat. Se ti dogaja? Kaj
narediš?*

Zadnje čase nism iskala, ker sem imela strgano vez na
prstu in nisem več kot leto dni igrala.
Zdaj pa bi. Kakšen špil z največjim veseljem. Pridem.

Govori se, da je glasbena industrija generalno zabredla v »ozvezdje jagod«, te je treba prodati zdaj, sveže, kajti jutri bodo že zgnile. Ta psihoza kratkega roka trajanja očitno zmaguje nad logiko trajnih izdelkov; nekoč (tako kot v vseh pravljičah) je veljalo: kdor naredi večno (zimzeleno) besedilo in večno glasbo, bo lahko sedel na zlatih jajcih vekomaj, če bo le dobro uredil avtorske pravice. In tako je »evergreen« - »evergreed« postal v času, ko se sklicujemo na zeleni prehod. Zdaj pa ti povej: sveže jagode ali zlata jajca?

Naj nam ta »koklja« prinaša vsem glasbenikom zlatih jajc!

Mi pa bi dodali: s tvojega jezika v božja ušesa!

Se nadaljuje! Takoj po reklamah!

